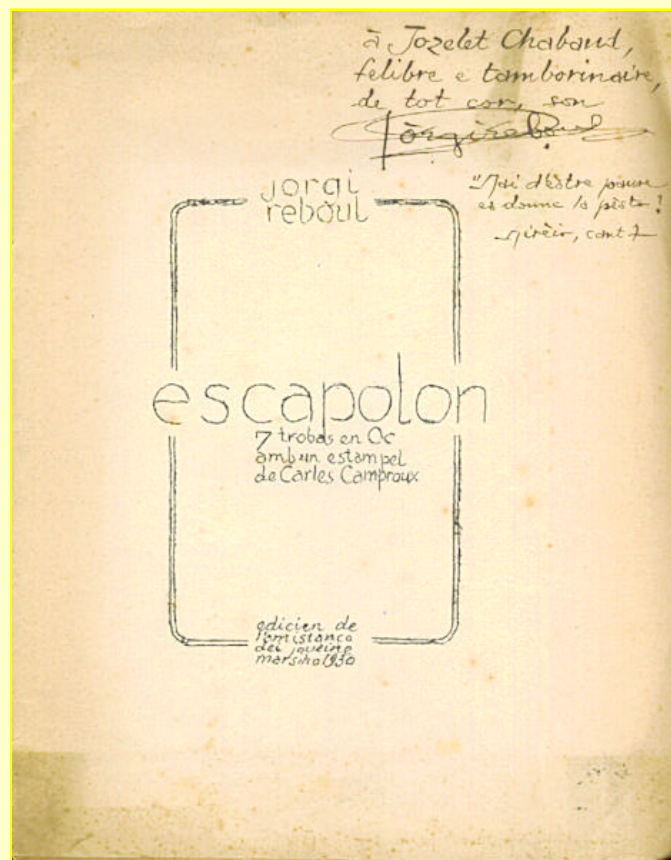

Jorgi Reboul

Escapolon

C.I.E.L. d'Oc

Centre International de l'Écrit en Langue d'Oc

3 Place Joffre, 13130 Berre L'Étang

<http://www.lpl.univ-aix.fr/ciel/>

Jorgi Reboul

Escapolon

**Edicien
de l'Amistanço
dei Jouiene
Marsiho
1930**

Jòrgi Reboul, Escapolon;
7 trobas en OC amb un estampel
de Carles Camproux, edicien de
l'Amisstanço dei Joueine. Marsiho
1930, aqueste eisèmplàri es lou N°...

Estampèu

Jorgi Reboul publica aici quaucas trobas causidas en una lenga marsehesa, un pauc sabenta, d'unes diran. En generau, l'ortogràfi soleta n'es la causa. Pamens, es marsehesa, aquela ortogràfi, mau)grat l'exemple dels trobaires e dels felibres lels darriers siecles, se nos viram devers nostres aujous antics.

Es ravisços de veire un poeta dau Lacidon tendre la man, per dessubre los ans als Occitans de l'Istoria e per dessubre lo Rose als Occitans de Lengadoc e le Catalonha.

La question de grafia, per iu, es segondaria e deu empachar degun de freirejar par la Causa. La norma, en aquela question es : Libertat completa en totes. L'Astrada saupra ben reconeisser la via.

Tambèn, dirai pas se Jorgi Reboul a agut rason o nàni de publicar aquelas trobas en Oc, m'acontentari de las legir per n'en tastar la sabor qu'a plasegut, bord que las trobas "Lo cor sus la man" son pescadas dins un recuelh inedit qu'a daverat lo 1er pres de poesia als Jocs Florals de la Sta Estella de Rodez (1929).

Sus d'aquo, la bona salut!

Carles Camproux, proufessour, Membre de l'Istitut Occitan.

* * *

Pèr Antonin Perbosc e grand merces

Penjat sus la carta, cerquei, bel-cop, lo camin que s'esvarta pas trop de la norma donada al pantalh gigant que treva, esbarlucant en la miuna pensada.

I'a de cimas ont anarai, deman, destoscar los misteris e la fonsor d'aquales cieris jamai banhats d'un solet rai pel potent que mestreja.

Oh! barrular dins l'er! à las bocas enveja!...

Aisi lo verd esper d'entre-vals solembradas, de molas pradas de mazes endormits...

D'una grand leia, sus una chamineia, vezi tubar de remembros amics...

E canta la calanca dins l'eterne balans que sèmpre escranca, de totas las ersas de son planh, la roca blanca.

Preu, vèzi venir la nau logiera que mena ont anarai fenir l'ora radiera..

36 d'abriu de 1928

(Jornal OC, Toloza)

* * *

Marselha, en cantant, ai debanat
lo coral cabedel de ma vida
largat ta lenga acolorida
reviudada al sorgent condanat.

Ai volgut, remontant vers la sorga
dels papiers servats al Comunal
far gisclar un sinhe frairenal
sul terraire ounte creis la mesorga.

Pauc me chal se m'en vau malcorar
d'aquelas senhors d'una altra alena...
que voldriem me riblar lor cadena
dedins lor crota m'embarrar.

Grands sapients richenant dins sa barba,
o nanets criticants d'escondon,
diran que siu pas mas qu'un verd codon
que val ren lo parfum de ma garba.

Que segur, siu castrat de mos sens
d'expandir davans d'eles tala obra.
Paure enfant! siu tot just qu'un manobra
nt caldrie cent mestres à-de-reng.

Basta! me cal tapar las aurelhas
e, cap-set, embre car las rezons
dela tenents que, bramant d'orezons,
van cremar mon cors sus de grazelhas!

Joia! e joia encar! lo cendre gris
de mon cors d'en pertot s'esparpalha
vuei, son cent lests à levar la palhz...
en record del defunt aprendis...

Basta! à ton antic e drud lengage,
Marselha, o ma maire, s'ai volgut
à mon grat pagar l'umple degut,
que ton cor sostengue mon corage.

(Lo cor sus la man)

* * *

Ai culit una roza dins l'ort de ton pitre eimat: es la cadena que se croza sus mon cor embei mat.

De totas n'aviu vist qu'una: l'ai resconduda entre does pajas del libre que degruna nostras joiasnostres ancoes.

Sas gautas antan perpalas, vuei, de languizon, son vengudas palas dins lor prezon.

Tant palas que, crezent morta la roza de ton ort, m'endaravi per orta oblidar son record.

Quand, tornat, tas mans benidas an dubert lo libre dels estrambords e la roza de las gautas pasidas s'es reviudada à tos acords.

Setembre de 1928

(Jornal OC, Toloza)

Printemps se bota à florir
Regrelha so que penecava.
Res vol morir
tot, pamens, trantalhava.

Emai siegue à son radiar, deman
la defunta aventura
durbira sos records à brand
al portal nou de la Natura.

Los elhs anaran lunch.

Las oras pasadas
retubaran lo lum
de las flamas amosadas.

Es egal, lo talh
profond d'una dolor amara s
e clava al pantalh
d'una mestresa cara.

Cal sa saupre viure ambe los novelums
nostras plagas agudas;
cal saupre culir d'ancian perfums
dins de novas bagudas.

(Armana marsihés 1930)

à Madama X.....

Amiga, laisa-me beure ton alena,
à l'orle de nuech serena,
pel darrier cop, anam durbir lo talh
d'una ora que trop lèu s'abena.
Amiga, laisa-me beure ton alena
per donar d'alas à mon pantalh.

Amiga, laisa-me prendre ta brasada
per mas dormir questa nuechada
e calmar dins l'ensornit
lo dezir de ma car abramada,
amiga, laisa-me prendre ta brasada
per bresar mon bonur infinit.

Amiga, laisaimè tastar la joia
del libre envanc e la voia
de ton eime al ritme sabent,
e, quand t'enanarats, revoia
amiga, laisa-me tastar la joia
de so qu'ai poscut creire mon ben.

(Coralament)

Ara qu'es es partida
lunch de iu,
ma paura ama, sens fenida
es aquela a d'un romiu.

Aguent pres baston e biasa,
del vespre al matin,
dins la nuech bosca la trasa
de son destin.

Jamai lasas, nimai rotas,
tant d'espèras menan sos pas
que vèis espelir totas
las espinas dels bartas.

Farfantelas, farfantelas,
per estelar mon sort,
posquesi encar culir las dolsas regardelas
sul camin de son cor.

(Lo cor sus la man)

I a pancara un cadet, de totes los ardots,
que t'ague vista, o Reina
d'un pople de faidits,

An bèla s'arborar, sèmpre sus la tinteina,
pèr menar lo combat,
vezon j amai ta cara.

Ah! quora vendra lo temps qu 'auren pron trepat
la polsa que mascara l'envanc
de nostre alen,

ah! quora fara plus, dins lardralhas marcadas,
pasir nostre jovent,
las parpelas macadas.

...

Oh! qunte despoder! cantar, tostemps cantar!
piei, apres lo rire,
dins los plors se viutar.

Avetz, o mon amic, sus las labras, un dire
d'un galbi sens egal:
que vos!... una fortuna!...

Anem, anem, fazets)vos leu bel, polit gal.
Pierrot de la Luna!
te fan besai cornat!

E l'Ubac, en rizent, escota ta guitarra,
car sies encadenat,
e ta canson t'embarra...

(Lo cor sus la man)

Tèste integrau

C.I.E.L. d'Oc

Centre International de l'Écrit en Langue d'Oc

Sèti souciau:
3, plaço Joffre - 13130 Berro.

Tóuti dre reserva - Tous droits réservés - All right reserved.

© **Centre International de l'Écrit en Langue d'Oc -2000**

© Adoubamen dóu tèste, de la meso en pajo
e de la maqueto pèr Tricìo Dupuy,
en sa qualita de Direitriço
dóu Counsèu d'Amenistracioun
dóu CIEL d'Oc.

